

În văi până acum sălbatice ale Carpaților, avem în derulare un război devastator care extermină natura apelor de munte, înaintând pe sute de fronturi: escadrile de buldozere, excavatoare, geniști experți în dinamitare și la final turnarea în beton... Șenilele microhidrocentraliștilor zdrobesc și terfelesc viața de pe cursurile de ape naturale. Este pe cale procedeu prin care fiecare curs de apă primește câteva injecții mortale de beton armat, prin care pe un secol se distruge cursul de apă în cauză... se pierde conectivitatea, ca o tăietură pe venă... și biodiversitatea întregului curs de apă ajunge să fie afectată.

Sute de monștri de beton-armat vor distruge habitatele de care depind vietăți știute și neștiute. Chiar în situri Natura 2000 cu specii de pești de interes comunitar... apar serii de monștri de beton... Apele sunt trase în țevă, rămânând sectoare de cursuri secate aproape în totalitate... moartea pasiunii. Ce se va întâmpla cu conectivitatea cursului? Cum vor trece pe aici păstrăvii (*Salmo trutta*), lipanii (*Thymallus thymallus*) și pești mai mici ai munților, cum vor trece chișcarii (*Eudontomyzon danfordi*) protejați pe hârtie de lege cafenie?

În vara anului 2011 treceam prin Munții Făgăraș când am văzut cum mișună utilajele grele prin valea naturală de apă... vie încă. Țevi de un calibru uriaș se pregăteau să fie puse pe traiectoria cursului, prin care va circula apa moartă. Vedeam ecosistemul natural cum este distrus sub șenilele de buldozere, cum excavatoarele sapă groapa comună a vietăților care trăiau prin fluidul care neîntrerupt pe aici curge de milioane de ani. De sus de pe la birouri din minister nu se vede nici o problemă, dar dacă te apropii de lumea vie, metaforic poți să auzi scrâșnetul milioanele de trichoptere, efemeroptere, plecoptere șamd, care sunt strivite sub șenilele "civilizației". Din birourile populate de cei surzi și orbi, nu se percepe situația vietăților care nu vor mai avea ocazia să se nască... în apele moarte care vor curge printre betoanele, prin tuburi trase prin Carpați. Se dinamitează stâncile de pe margini, se nivelează pragurile peste care cădeau spectaculoase cascade... peisajul natural este definitiv și irevocabil eradicat... se construiește ceva alungit și dreptunghiular, din beton... un loc pentru apa care nu mai trăiește. Nu am făcut nici o fotografie în acea vale aflată sub asediu, ca și atunci când un băiat a fost fulgerat în Retezat și se zbătea la limita vieții... sau când am văzut oameni din India care nu se puteau ridica în picioare... de foame. Nu lăcrimam, că aparent deja mi-am pierdut această capacitate. Dar orice naturalist care trecea prin zona unui șantier de hidrocentrală construită pe o vale anterior sălbatică... putea să simtă cum plânge sufletul omului, dacă așa ceva mai

există, încă.

Din păcate, domnul Efemeropter apoi doamna Efemeropteră de la Minister, în imensa lor implicare în protejarea naturii, „nu îl întreabă” pe domnul Trichopter sau Plecopter din apă... ce părere are.... și nici pe domul și doamna Lipan nici pe copiii de Păstrăv... și nici reprezentanții societății civile interesate de conservarea naturii nu au ce și cui să îi zică. Buldozerele pe șenile sunt alimentate. Văile sălbatice ale Carpaților... ce contează? Era pe când nu s-a zărit... azi o vedem și nu e... sau ceva asemănător.

În peisajele locuite de oameni, cursurile de ape naturale devin din ce în ce mai puține, mai fragmentate, mai poluate, mai pline de betoane. Râurile naturale au fost ucise în mare parte, sufletul lor se destramă în canale betonate, în salbe de baraje colmatate cu nămoluri împuțite, presărate cu cauciucuri uzate, mormane de flacoane de plastic; dacă cineva va deschide cândva oricare dintre flacoanele acelea, va găsi în fiecare câte un bilețel pe care scrie: “a existat aici o specie agresivă sinucigașă care făcea totul pentru a distruge mediul în care ea putea eventual persista”.

A venit și rândul apelor de munte încă aflate în stare relativ naturală. Microhidrocentralele sunt agresiuni umane în peisaje cu grad redus de antropizare, așadar ele distrug zonele naturale încă existente. Fiecare săptămână apar noi proiecte și sunt aprobate noi investiții cu verde de Paris. Pare că în 2005 erau proceduri demarate pentru 380 de microhidrocentrale și estimarea a peste 700 de noi locații posibile. Pare că în 2011, au existat 536 de microhidrocentrale care aveau aviz de mediu valabil. Numărul lor crește zi de zi.

Un articol interesant a lui Nicolae Dărămuș, apărut în Jurnalul Național la 11 octombrie 2011, are titlul: „Energia verde aduce moartea. Hidrocentralele private distrug Neagra Broștenilor”. Aici se arată: “grav atentat ecologic: (...) șapte hidrocentrale private pe râul Neagra Broștenilor (...) Fiecare instalație având, con-form proiectului, o conductă lun-g--ă de 4-5 kilometri ce urma să cap-te-ze 70% debit, practic, acest superb râu urma să dispară pe întregul cursul său semnificativ. (...) la ora actuală, în România, actele care consfințesc ilegalități și ne-drep-tăți nu sunt o problemă (...) Ce poate fi în capul unui individ care își închipuie că are dreptul să confiște, unei țări și vieții, un râu de munte, rămâne însă o problemă de ordin psihia-tric.”

Privind holistic situația biodiversității acvatice a peisajelor din Carpați, se ajunge ca prin aceste microhidrocentrale să se creeze sute de discontinuități la nivelul rețelei hidrografice, ceea ce înseamnă o mare interferență în procesele ecosistemice naturale, sub variate aspecte

biologice, evolutive, hidromorfologice, peisagistice șamd. Sute de injecții mortale cu beton-armat, date ecosistemului Carpaților. Efectul devastator al MHC este permanent, dramatic în timpul construirii cu dinamitare, buldozere, betonare șamd, și persistent în timpul exploatării care poate să se întindă și peste un secol... cu întreruperea fluxurilor biologice/ecologice naturale de pe cursul de apă. Reținerea sedimentelor, colmatarea, apoi apele cu eroziune agresivă în aval, modifică și fluxul de sedimente și alte aspecte geomorfologice și peisagistice... dar pe cine poate să interesează asta?

Cum se zicea: “orice rahat mare este acoperit cu multe hârtii”. Când se emit diferite acorduri, totul pare frumos, dar dacă cineva a vizitat un șantier cu dinamitarea versanților, buldozerele și excavatoarele care “remodelează peisajul”, betonatorii, țevile uriașe... și biodiversitatea terfelită și exterminată... vedem că pe aici este energie-verde-de-Paris. “Studiile de impact” sunt făcute “la plezneală”, cu totală indiferență față de valorile naturale și procesele derulate în ecosistemele care urmează a fi dinamitate și betonate.

Sistemul este conceput atât de viciat, și evident că nu din greșeală, încât Natura nu are nici o șansă: “experți” sau firme care realizează Evaluări ale Impactului de Mediu și Studii de Evaluare Adecvată, devin de facto avocați ai investitorilor de la care ei primesc bani pentru aceste servicii. La Workshopul de la Brașov (Gestionarea investițiilor în microhidrocentrale în arii protejate) în 5 octombrie 2012, a fost discutat că ar fi necesară crearea unei liste negre cu evaluatorii/ experții/ firmele care au făcut studii de impact aberante; totodată, ar fi necesar un site web care să arate centralizat și din timp dezbaterile publice referitoare la investițiile propuse... nu să apară doar anunțuri în variate ziare obscure.

Pe lângă asta, aceste investiții potențiale sunt analizate feliat, bucată cu bucată, și sunt declarate ca având impact redus sau nesemnificativ... fără a se face o analiză strategică a impactului cumulat al sutelor astfel de hidrocentrale răspândite pe râurile noastre.

Ca să faci asemenea monștri de beton, ai nevoie de un drum de acces pe care să circule marile utilaje, deci practic toată valea este terfelită. În timp scurt, o vale naturală sălbatică, splendidă, romantică, unde nenumărate specii aveau condiții de existență... ajunge o văgăună cu buldozere, excavatoare, explozii de dinamită, dislocarea rocilor... un șantier în care comunitățile organismelor acvatice sunt terminate... la fel cum erau comunitățile umane peste care a fost aruncată bomba de la Hiroshima sau Nagasaki.

Apa este înghițită de conducta subterană, dusă kilometri pe traseu subteran, apare deci o

discontinuitate cu cursul natural de apă. Un debit de servitute nu este clar delimitat, aşadar se poate prelua chiar întregul curs de apă sau ceva asemănător. Chiar dacă ar fi lăsat un “debit de servitute” nesemnificativ, acesta nu are capacitatea de a suplini cursul de apă care exista în mod natural, şi care acum este absorbit de uriaşa țeavă. Ca să fie totul şi mai frumos, betonul are şi scară de peşte care are un capăt pe uscat, pe care vor urca peştii locali interesaţi de zonele umede.

Astfel de dezastru se derulează inclusiv în arii protejate, situri Natura 2000 desemnate prin implementarea legislaţiei europene... pentru protejarea unor specii şi habitate de interes comunitar. Filmări realizate prin Carpaţi arată cum utilaje de 40 de tone circulă prin albie; cum zicea un comentariu: parcă este scos din filme horror. La cât de multă perversitate este în sistem, când se aprobă excavări şi dinamitări din zone montane, nu este departe momentul când vor zice că se face pentru a implementa ideea “mai mult spaţiu pentru râuri”... care se referă însă la redarea zonelor de luncă – cursurilor de ape care aşa nu vor mai devasta localităţile construite pe fostele zone inundabile.

Aspretele (*Romanichthys valsanicola*), un mic peşte endemic pentru câteva cursuri de ape din bazinul Argeşului (Vâlsan, Râul Doamnei), trăieşte doar în acele locuri, nicăieri altundeva pe Planetă. Supravieţuirea speciei se află pe muchie de cuţit... pare totuşi că în habitatele speciei se vor construi microhidrocentrale. Ulterior, pe aceste betoane se va pune o plăcuţă de comemorare, în care se va scrie cu litere aurite şi numele ministrului care a aprobat intervenţia strategică ce a dus la exterminare...

În Uniunea Europeană exista un target de 20% energie regenerabilă în 2020, iar România avea 24% pentru ţinta respectivă. Din iunie 2012, Uniunea Europeană, a redus acest target de la 20% la 15%... iar în consecinţă România a redus targetul ei la 20%. Nimeni nu a luat în calcul că prin Carpaţi există o biodiversitate acvatică naturală de valoare inestimabilă... aşa cum demult nu mai există prin statele vesteuropene cu natură moartă. Nişte birocrati care nu au văzut în viaţa lor ce este Natura sălbatică, vie, sunt evident inconştienţi de impactul devastator al unor decizii luate din birouri ovale... sau nu îi interesează. Există oricum un real conflict de interese între conservarea biodiversităţii şi producerea de energie regenerabilă. Problema este că pentru producere de energie verde există interesul financiar produs de certificate verzi, subvenţii, legate de interese investiţionale şi politice... în timp ce pentru conservarea biodiversităţii există dezinteres, delăsare şi dezinvoltură. În majoritatea siturilor Natura 2000 nu sunt definite obiective clare de management pentru a păstra starea de conservare a speciilor şi habitatelor, integritatea sitului... şi nu există sisteme de finanţare pe termen lung... decât proiecte temporare... Totodată, MHC-urile devin investiţii de “interes public major” pentru a găsi o portiţă de a fi realizate legal în situri Natura 2000 bazate pe Directiva Habitate şi Directiva Păsări a Uniunii Europene şi de “interes public deosebit” pentru a intra pe portiţa din spate lăsată în Directiva Cadru Ape a UE.

Vestul este fata aceea frumoasă, aranjată, care nu mai este vie: biodiversitatea a fost distrusă de pesticide, nu mai zboară nici fluturi nici libelule... apele au fost desecate sau canalizate, pădurile au fost transformate în plantații de copaci, marile carnivore au fost exterminate șamd. Estul este Fata Sălbatică, plină de viață, chiar dacă mai necesită ceva spălare de mizeriile lăsate de oameni sub formă de plasticuri și cauciucuri aruncate prin peisaj. Din păcate, Fata din Est este zilnic terfelită, agresată de braconieri, implantată cu bombe cu ceas sub forma de parcuri de eoliene, microhidrocentrale, defrișări, poluare... și nu se știe cât va mai rezista natura aflată sub o asemenea agresiune umană. Sunt astfel sistematic distruse ultimele zone din Uniunea Europeană, unde natura lea mai era prezentă în peisaj.

În cadrul ICPDR – Convenția Internațională pentru Protejarea Dunării (a bazinului hidrografic din care fluviul își adună apele), există un proces de elaborare a Ghidului privind construirea de noi microhidrocentrale la nivelul Bazinului Dunării... Dar oricum, acest document chiar și când va exista va fi unul orientativ, consultativ... un ghid pe care o să îl citească cei care au timp de așa ceva. Se discută acum al 7-lea draft al Ghidului (fără glumă...), vor mai fi Anexe la Ghid și alte suluri de hârtie folositoare. La 26 iunie 2012, organizații neguvernamentale cu statut de observatori la ICPDR, Danube Environmental Forum (DEF), WWF șamd, au cerut declararea de zone “no go”, unde să nu se permită construirea de microhidrocentrale. În cadrul Grupului de Experți Tehnici, autoritățile din România sunt cele care se împotrivesc cel mai vehement declarării unor asemenea zone. Dacă vezi harta Austriei, plină de microhidrocentrale, evident că ei nu mai sunt împotriva desemnării zonelor “no go”, că la ei nici nu mai este unde să se fie desemnate. Următoarea discuție despre acest subiect va avea loc la Viena la 8-9 octombrie 2012, dar oricum documentele au rol orientativ orice ar scrie în ele,... un fel de îmbătare cu apă rece.

Te poți întreba, oare cât din energia pe care o consumă țara asta (România) ar putea să fie produsă de cele câteva sute (500-800?) de microhidrocentrale? Poate pe la 0,1%? Mare cantitate de energie nu o să poată produce, deoarece o bună parte a anului apele acestea din Carpați sunt înghețate în mare parte, iar vara există îndelungate perioade secetoase... când pârâul de-abia curge. În perioade de viituri de primăvară, microhidrocentralele vor avea tendința de a se colmata repede. Sute de auschwitzuri din beton, tuburi și grilaje – vor funcționa probabil câteva luni pe an... vreo 3 luni din ceea ce pare.

Cât de mare este impactul distructiv cumulativ al acestor intervenții pe cursurile naturale de ape? Scopul investitorilor evident că nu este altul decât sifonarea subvențiilor “alocate” din banii publici. La workshopul amintit se zicea că la 250.000 de euro valoare a energie produse, subvenția din bani publici care se adaugă veniturilor investitorilor este de 970.000 de euro. Văzând acest raport de 1:4, devine evident că miza nu este energia “verde”, ci subvenția

extrasă de la bugetul de stat, sub pretextul producerii de beneficii “verzi”.

La aceeași cantitate de energie electrică produsă, o microhidrocentrală are un impact de 5-8 ori mai mare asupra biodiversității, în comparație cu o hidrocentrală cu baraj. “Eficiența” acestor investiții este susținută prin evitarea luării în calcul a impactului lor asupra biodiversității... și culmea ironiei, prin finanțarea de certificate “verzi”/ subvenții perverse care să distrugă naturalul. Este ca și “eficiența” desecării dictatoriale a Deltei Dunării și “redarea agriculturii” a f

Se dau certificate verzi care se tranzacționează pe burse, fiind cumpărate de câteva firme care devin „și mai verzi”... „deci o minciună cu circuit închis... în care pretindem că am devenit mai ecologici”. Sistemul de certificate verzi (verde de Paris), înseamnă finanțarea eolienei, parcurilor solare, utilizării de biomasă și microhidrocentrale... iar impactul acestor infrastructuri “verzi”... care se manifestă în teren sub formă de excavatoare, dinamitare, buldozere, betoane și oțel... este evident distrugător asupra peisajului natural și asupra biodiversității. Sună aberant și ironic, dar realitatea este că proiecte devastatoare pentru biodiversitate sunt promovate prin “certificate verzi”. Există finanțări europene pentru microhidrocentrale, cu capacitate instalată mai mică de 10 MW putere instalată. Oare câți bani din bugetul comun al europenilor au fost pompați până acum în excavatoare și buldozere, sau turnați în betoanele care distrug ecosistemele apelor naturale? Oare câți bani va primi ca subvenție din fonduri publice deținătorul unei microhidrocentrale care funcționează 10 ore pe zi, 3 luni pe an, la o capacitate de 10 MW? Este spre 1 milion de euro/ an, așa cum rezulta din niște calcule sumare făcute la Brașov? Deci, vor lua 500 microhidrocentrale 500 milioane de euro din banii tăi și ai mei... pentru a produce 0,0% energie “verde”?

La Workshopul de la Brașov (Gestionarea investițiilor în microhidrocentrale în arii protejate) în 5 octombrie 2012, a fost o atmosferă de jelire a Naturii Apelor de Munte, o întâlnire în care au fost analizate variate aspecte ale situației... cu tente funebre, revoltătoare... multe constatări lipsite de comentarii. Doar în SCI Munții Făgăraș, deci în sit Natura 2000, există 58 de microhidrocentrale proiectate, dintre care 3 sunt deja în funcțiune... dacă vezi o hartă cu locațiile, constați că toate cursurile de ape sunt terfelite. Impactul cumulativ al acestora, la nivel de masiv sau de Carpați, este devastator pentru biodiversitatea acvatică. Pe valea Sâmbăta sunt microhidrocentrale terminate, fără avize, construite ilegal. Se arăta că pe râul Bărzăuța au fost găsite microhidrocentrale terminate, iar de la autorități a fost primit un document în care ele arată că acest beton nu figurează prin documente. Incredibil? Sau ce? Cineva zicea: “Am putea lua bani de la Minister dacă le-am cartă microhidrocentralele, că ei nu știu de toate din ele.” Există și muncă pentru servicii, apa aceea mică fierbe și devine destul de periculoasă...

Ovidiu Mișu este un pescar și profesor care a devenit promotorul luptei contra

microhidrocentralelor de prin Munții Făgăraș, de pe Capra și Buda. El afirma la întâlnirea de la Brașov că pe râul Capra pe 12 km se fac 7 microhidrocentrale. Cascadele și pragurile au fost dinamitate, țevile sunt trase prin albia minoră a cursului de apă, în proiecte derulate cu fonduri europene; toate aceste mari proiecte de devastare a apelor naturale sunt rezultatul complicității între autorități și investitori; au fost depuse plângeri la DNA, a fost sesizată Comisia Europeană; dacă nu se va interveni cu forța, aceste proiecte vor continua, captând toate pâraiele din Făgăraș, spre exemplu. “Toată țara va fi ca și Capra, ca și Buda”.

Desigur, subiectul a ajuns în presa de pe la noi și în presa “străină”... la Capra existând inclusiv vizite ale jurnaliștilor de la France Presse... care au venit să facă imagine acestei crime ecologice. Un articol al lui Doru Bobi din Argeș Expres, având titlul Capra, Buda și Oticul – vedete negative în presa străină... arată că: “echipa de reporteri francezi era însoțită și de un raportor de la Uniunea Europeană, scandalul nu se va opri numai în mijloacele mass-media. Încă o dată, Occidentul va avea prilejul să ne arate cu degetul ca pe niște țigani nenorociți care, în nebunia lor, violează și distrug fără scrupule biodiversitatea din habitatele naturale ce ar trebui păstrate ca niște comori inestimabile. (...) “Potrivit experților citați de National Geographic Roumanie, cele 10 microcentrale atât de controversate ar putea să le aducă proprietarilor aproape 10 milioane euro anual”. (...) Iar la vreme de criză, cu alegeri și alte nevoi greu de acoperit, câte nu mai trebuie la casa omului, a partidului, a guvernului și a... Dar mai bine să ne oprim aici, că la vreme de iarnă nu mai dă cineva cu bățu’-n baltă după păstrăv, pentru că se teme să nu dea de rechini!”

Te poți întreba, care este o “soluție constructivă”... care să împace și Capra și Buda? Niște “băieți deștepți din energie” au făcut de așa fel încât Natura a fost sălbatic violată încă odată... Capra... apoi au terfelit și Buda. Au umblat și în buzunarul comun numit buget de stat... de unde să sifoneze subvenții masive, iar populația a stat și ea... deja începe să îi placă. Capra apoi Buda.

Avem de a face cu o societate bolnavă, în care structurile guvernamentale sunt vai de capul lor, iar societatea civilă este aproape inexistentă. Când auzi că cei de la mediu sunt pe butuci, că nu mai au nici posibilitatea să iasă în teren decât pentru “cazuri de urgență”... adică după explozie sau deversare nucleară. Societatea civilă, „câinele de pază al democrației”, a fost demult eutanasiată... ea nu există ca forță reală în societate; mai există uneori mișcări anemice, lipsite de coerență și capacitate de a proteja natura... dar de cele mai multe ori nici capacitate de reacție nu mai există. În schimb înfloritoare sunt variate structuri de tip mafiot, cărora nu prea există cine să li se opună... nici măcar de formă. Aceste structuri își pun oamenii în funcțiile-cheie ale structurilor care nominal se ocupă de protejarea mediului... așa că întregul sistem de protejare a naturalului este anihilat. Din direcția ONGurilor de mediu, în lupta aceasta a lui David cu Goliath, din când în când se mai trage câte o piatră orientată în direcție bună... dar totuși diferența de influență politică, mediatică, financiară este extrem de mare. Se ajunge

ca mafiile să dicteze legile care sunt relevante pentru ele, să influențeze opinia publică... să controleze și gândirea a milioanele de (b)oi care se uită la micile ecrane. Sunt semnate petiții pentru salvarea Amazonului care este departe, dar văile din Carpați pe cine interesează? Poți vedea reportaje cu babe rar spălate care se bat cu ultimele lor puteri pentru “apă sfințită” în loc să utilizeze apa de la robinet să se spele... Nimeni nu le explică cum că Apa Sfântă este cea care curge sălbatic prin munți, nu cea trasă de pompieri în butoaie și vrăjită de păstori escroci și retrograzi. La o societate de acest gen, ce te poți aștepta în legătură cu protejarea valorilor naturale?

În mod natural, persoane din societatea civilă se protejează pe sine și nu intră în asemenea bătălii pierdute... Există riscul ca microhidrocentralele să fie ultimul subiect abordat... să fie și naturalistul o mică pierdere colaterală, lipită de șenilele buldozerului. Cine te poate proteja în fața structurilor de tip mafiot... adică ești conștient că poți să ajungi dispersat în peisaj. Cum zicea un coleg la workshop, „un ONGist este pus în situația de a deveni un haiduc care se luptă cu toții”; te întrebi, ce șanse are? Așa că rămâne la a mai face o serie de pliante... cu toate că este conștient că aici este necesară o altfel de abordare.

A lipsit o abordare strategică, dezbătută public, credibil și coerent... dar prin asta nu este nici o excepție, că asta este regula de pe la noi. Instituțiile statale sunt lipsite de capacitate profesională, capacitate de gândire strategică, și mai cu seamă capacitate de a comunica ideile și a le dezbate cu societatea civilă reprezentată de organizațiile neguvernamentale de mediu. Aceste probleme strategice trebuiau să fie rezolvate preponderent de către structurile guvernamentale specializate pe mediu, dar când vezi care este atmosfera din acestea, cum oamenii se zbat pentru supraviețuire și atât, cât de mare este disoluția puterii statale și preluarea puterii de către structuri de tip mafiot care își văd de propriile interese ascunse inclusiv sub camuflaj verde... Unde mai poate să existe reală implicare pentru protejarea valorilor naturale, în context de acest gen?

Era nevoie de o abordare strategică în care să se stabilească de la început că acești coloși de beton nu pot să fie realizați pe cursurile de ape din arii protejate, situri Natura 2000 șamd... că altfel aceste zone protejate își pierd sensul. Trebuia realizată o analiză multicriterială, apoi trebuia decis cât anume din apele de munte poate să fie supus unei asemenea exploatare, eventual în zonele unde peisajul și natura oricum sunt deja degradate... unde există drumuri de acces șamd. Dacă am zice că sunt 400 de cursuri de ape/ râuri de munte în Carpați... trebuia să fie creată măcar o listă a celor pe care asemenea dezastre să nu poată să apară.

Există o luptă între gândirea ecologică, naturalistică, și abordarea tehnicistă-agresivă, grosolană, detonatoare și betonatoare. Oare cine va câștiga? Pariezi pe viață sau pe opusul ei?

Hidrocentrale mici – dezastru mare

Scris de dr. Peter Lengyel

Marti, 09 Octombrie 2012 12:39 - Ultima actualizare Sâmbătă, 22 Decembrie 2012 19:32

Tu pe care parte a baricadei ești? Sau tu nu ești niciunde...

Oricum, o să aibă ce dinamita ecologiștii ca autorități ai viitorului – în încercarea de reconstrucție ecologică a cursurilor de apă, iar dacă ei nu vor avea eficiența necesară, va urma ca Natura să repare distrugerile după ce omul va fi eliminat din sistem. Ceea ce cred că ar fi o situație tristă... dar din păcate, predictibilă deja de pe acum.

PS1. Acesta este un draft, în care anumite detalii numerice pot să mai necesite corecție.

PS2. Mă gândeam ce titlu ar putea avea acest articol... “Microhidrocentralele și micro-hidro-cefalia”, “Microhidrocentrale contra biodiversității apelor din Carpați”, „Banditisme la râul mic”... “Hidrocentrale mici – dezastru mare”... din păcate se potrivea fiecare.

PS3. Mulțumiri Fundației pentru Parteneriat pentru suportul financiar alocat unor deplasări și întâlniri ale celor din societatea civilă interesată de conservarea diversității biologice încă existente prin peisajele noastre.

Autor: © [dr. Peter Lengyel](#)

NOTA: Pe blogul <http://peterlengyel.wordpress.com/2012/10/07/hidrocentrale-mici-dez-astu-mare/> găsiți zeci de poze foarte edificatoare pentru acest articol.

Hidrocentrale mici – dezastru mare

Scris de dr. Peter Lengyel

Marti, 09 Octombrie 2012 12:39 - Ultima actualizare Sâmbătă, 22 Decembrie 2012 19:32

